

Hand. 12, 1-11; 2 Tim. 4, 6-8, 17-18; Mt. 16, 13-19.

Ieder heiligenfeest, brs. en zrs., is de viering van Gods rijke genade, die door het leven van een concrete mens heenschijnt tot geluk van velen. Zo is het ook met Petrus en Paulus die wij vandaag vieren. Dank zij Gods genade getuigen zij van de rijkdom van het evangelie, en hun getuigenis berust niet op menselijke kracht, maar uitsluitend op Gods roeping en uitverkiezing.

Heiligen worden heel juist vensters op God genoemd. Gods stralende heiligheid zou ons verblinden. Maar door het gebrandschilderd glas in lood van de gestalten der heiligen valt het veelkleurig, rijkgeschakeerd en getemperd binnen in een kerkgebouw en scheidt daar een wonderbare gloed.

Ik ben vandaag extra gevoelig voor dit beeld, omdat ik straks bezoek krijg van een echtpaar dat in het bezit is van een glas-in-loodraam van de bekende glazenier Karel Trautwein (1893-1959) van wie in de abdij al vijf andere ramen aanwezig zijn: in de kloostergang en in de vroegere kovelkamer. Daar zijn twee aan twee de H. Benedictus en Gregorius de Grote te zien, Willibrord en Bonifatius. Zij komen dat raam van hun, minder groot van formaat, laten kijken.

De liturgie vandaag toont ons Petrus en Paulus, in het licht gezet door de zon van Christus. Twee karaktervolle gestalten, heel verschillende persoonlijkheden, maar beiden doorstraald door de genade van Christus' vriendschap. Hoe verschillend ook, beiden zijn getekend door de liefde van Christus. En is dat niet de betekenis van dit feest? Dat wij allemaal, zo verschillend als wij zijn, door Hem worden gekend en bij de hand genomen.

De kerk is geen club van gelijkgezinden, geen stands- of beroepsorganisatie, geen cultureel genootschap of maatschappelijke organisatie. Zij is de gemeenschap van mensen die door Jezus geroepen zijn om samen zijn mystieke lichaam te vormen. Het is Jezus die zijn mensen roept, zijn medewerkers, zijn vrienden.

En Jezus kijkt niet naar wat in onze ogen groot is en belangrijk. Hij kijkt naar het hart van de mens. Hij kijkt met barmhartigheid en wellicht ook met milde humor.

Misschien mogen we ook een milde humor vermoeden in zijn uitspraak tot zijn leerling: "Gij zijt Petrus, en op deze steenrots zal Ik mijn kerk bouwen." Dit woord van de Heer is fundament geworden voor de kerkstructuur van de Catholica, en tegelijk is de dogmatische uitleg ervan

steen des aanstoets voor zoveel andere christenen.

Wij mogen er een heilige en soliede toezegging in zien, een belofte van Jezus waarmee Hij zijn volgelingen een vast richtsnoer geeft, een norm voor hun geloof. Maar dat Hij juist Petrus kiest, ligt daarin ook geen wijze humor, en een les dat we niet op eigen menselijke krachten te bouwen hebben, maar louter op de kracht van het goddelijk woord? Wie was minder geschikt om vaste rots te zijn dan deze Petrus met zijn onstuimig karakter en zijn zwakke momenten? Misschien was zijn naam Kephass, die rots betekent, hem wel schertsenderwijs gegeven. Petrus, de man die wegzinkt, in het water, ja hij zinkt als een baksteen, die Jezus zal verloothen tegenover 'n dienstmeisje. Al zijn aanspraken berusten niet op zijn persoonlijke kwaliteiten, maar op het feit dat Jezus hem aangesproken heeft, en hem tot rots heeft gemaakt. Jezus die hem kende en doorgrondde, die hem niet kwetste en veroordeelde, maar hem barmhartig bij de hand nam, hem genas en toesprak, om hem te maken wat hij uit zichzelf niet was, opdat wij allen, zwakke mensen en zondaars, daaruit vertrouwen zouden putten dat Hij ons sterkte zal verlenen en bekleden wil met zijn eigen heiligheid.

Gods woord is betrouwbaar. Zijn genade komt naar ons toe door zwakke mensen. Daarop kunnen wij staat maken. Op deze zekerheid mogen wij bouwen. Maar laten wij ons ervoor hoeden om onszelf of anderen iets toe te schrijven van wat enkel aan de Heer zelf toekomt. Dan stoten wij niet alleen anderen af, maar vallen door onze hoogmoed a.h.w. uit Gods hand.

Petrus en Paulus hebben het voorbeeld gegeven: de een beweende zijn ontrouw, de ander roemde op zijn zwakheid. Zo kon het heldere licht van Christus mensenliefde door hun leven heenspelen, en doorstromen naar de mensen die met hen in aanraking kwamen en zelf ook redding zochten. Dit licht van Christus is niet te doven. Het speelt door de levens van kleine mensen, en maakt er de veelvormigheid en de tedere kracht van Gods mensenliefde openbaar. Het verlicht de ruimte van onze kerken, brengt ons tot bewondering voor Gods wijsheid, dat Hij in iedere situatie iets vindt waarover Hij kan glimlachen, en ons hoop kan schenken, uitzicht, en rotsvaste veiligheid, omdat Hijzelf deze wereld en alle menselijk leven draagt.